

Arrest

nr. 290 836 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 december 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de plaats Chelmaty, bij de stad Metharlam in de provincie Laghman, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit het land. U ging in de buurt zes jaar lang naar school, van uw achtste tot uw veertiende. Naderhand zorgde u voor de dieren van de familie.

Toen u elf jaar oud was werd uw vader gedood door een oom van hem bij een dispuut over grond. Deze oom van uw vader zou banden met de taliban hebben via een schoonbroer van hem. Sindsdien werkte uw oudere broer als boer om de familie te onderhouden. Nadat u stopte met school en een deel van het werk op u nam had hij meer tijd over, en zes maanden voor uw vertrek uit het land zei hij u om samen met hem naar de madrassa te beginnen gaan. Na zes maanden werd uw broer mee gevraagd door de qari die de lessen gaf naar een koranlezing. Hij kwam evenwel niet terug, en de madrassa bleek de dag erop gesloten. Pas na twee weken dook uw broer terug op. Hij kwam plots het huis binnen en stelde dat hij door de qari was meegenomen naar de taliban, die nu achter hem aan zaten. Terwijl uw broer nog aan het woord was arriveerden de taliban. Uw moeder kon u nog net op tijd verstoppen, maar uw broer werd gedood toen hij zich verzette. Daarop werd u naar een tante langs moederskant gebracht. Omdat de taliban ook begonnen vragen naar u, besloot uw familie u na enkele dagen het land uit te sturen.

U verliet Afghanistan elf maanden voor uw aankomst in België, en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa, via de Balkan naar Duitsland, en zo naar België. U kwam aan in België op 20 december 2020 en verzocht hier om internationale bescherming op 30 december 2020. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: taskara's van uw broers en vader, en foto's van het lichaam van uw overleden broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw eigen beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw moeder, maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U zou naar eigen zeggen uw enige identiteitsdocument verloren zijn toen een rugzak van u werd afgenomen (CGVS p. 3), maar blijkt sindsdien geen andere identiteitsbewijs te hebben proberen bekomen. Daardoor kan het CGVS in deze enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de taliban na de dood van uw broer, mogelijk onder invloed van een oom van uw vader met wie uw familie een vete zou hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Er dient namelijk vastgesteld te worden dat uw relaas op dit punt een veelheid aan tegenstrijdigheden en op zich weinig aannemelijke beweringen bevat. Zo kan ten eerste gewezen worden op een chronologische tegenstrijdigheid. Gevraagd waarom uw broer pas op late leeftijd voor het eerst naar de madrassa ging, verklaarde u dat uw broer lange tijd niet naar de madrassa kon gaan omdat hij de hele tijd moest werken om voor het gezin te voorzien na de dood van uw vader toen u elf jaar oud was. Daarop gaf u aan dat hij meer vrije tijd kreeg nadat u stopte met school en begon te helpen bij het werk dat uw oudere broer voorheen alleen deed (CGVS p. 5, 6), en dat u en uw broer op dat moment toen u zestien jaar oud was naar de madrassa begonnen gaan, wat jullie zes maanden lang bleven doen (CGVS p. 5). Later in het persoonlijk onderhoud geeft u evenwel aan dat u al stopte met school toen u zo'n dertien of veertien jaar oud was, waarna u begon te helpen door te zorgen voor de dieren van de familie (CGVS p. 7), waardoor

deze verklaring voor de plotse, late interesse van uw broer voor de madrassa op losse schroeven komt te staan.

Bovendien is het ten tweede op zich maar weinig aannemelijk dat uw broer werkelijk naar de madrassa begon te gaan op het moment dat u voorhoudt. Uw broer zou op dat moment namelijk al meer dan twintig jaar oud geweest zijn, een eerder late leeftijd om nog te moeten beginnen met (religieus) onderricht, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 5, 6). Het valt natuurlijk niet uit te sluiten dat iemand op latere leeftijd plots een roeping krijgt, maar als u nader bevraagd wordt over de motieven van uw broer, blijft u elk antwoord schuldig; u kan niet meer zeggen dan dat u niet weet waarom hij daar toen mee begon en dat het zijn keuze was. U zou hem hier niets over gevraagd hebben, en hij zou u hier niets over gezegd hebben (CGVS p. 6) – op een dag stelde hij gewoon zonder meer voor om met u naar de madrassa te beginnen gaan (CGVS p. 8). Dit mist elke doorleefdheid, wat het een maar weinig aannemelijke voorstelling van zaken maakt wat betreft een kernelement uit uw relaas.

Daarop zouden u en uw broer zo'n zes maanden onderricht gevolgd hebben. Over deze periode spreekt u zichzelf ten derde echter tegen ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ. U verklaarde daar nog dat u tijdens uw opleiding aan de madrassa les kreeg over Jihad en te horen kreeg dat u moest deelnemen aan de Jihad, en ze uiteindelijk uw broer onder dwang meenamen omdat hij "de juiste leeftijd had" (vragenlijst CGVS dd. 18 mei 2021, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat u enkel religieuze lessen kreeg en leerde bidden, en niets vermoedde over de taliban-sympathieën van uw lesgever (CGVS p. 10). Uw broer zou daarentegen onder voorwendsel zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats, alwaar hij ingelijfd geweest zou zijn (CGVS p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, probeert u deze goed te praten door te stellen dat u bedoelde dat uw broer die dingen meemaakte nadat hij onder voorwendsel was meegenomen (CGVS p. 12), maar deze uitleg is niet verenigbaar met hetgeen u voor de DVZ liet noteren en tekende voor "voorgelezen", waar nog sprake is van zowel u als uw broer die lessen over de Jihad kregen. Bovendien maakte u voor de DVZ ook geen enkele melding van dat uw broer onder voorwendsel meegenomen werd, maar verwees u enkel naar "onder dwang". Hier op gewezen, stelt u dat u gezegd werd om kort te zijn en u dit daarom niet meegaf (CGVS p. 12), een maar weinig steekhoudende uitleg daar u dit in een zodanig eenvoudig iets is dat u het in een enkele zin zou kunnen hebben toegevoegd.

Aansluitend hierop kan ten vierde gewezen worden op de wel erg onwaarschijnlijke voorstelling van zaken die u geeft betreffende de terugkeer van uw broer uit zijn korte (onvrijwillige) periode bij de taliban. U stelt namelijk dat hij na een tweetal weken plots het ouderlijk huis binnenkwam met de melding dat de qari van de madrassa hem onder voorwendsel had meegenomen naar de taliban en ze hem nu op de hielen zaten nadat hij ontsnapt was. Maar nog voor hij zijn uitleg afgemaakt had kwamen de taliban al het huis binnen om hem terug mee te nemen (CGVS p. 9, 11). Vooral dat laatste gegeven, dat de taliban uw broer zodanig op de hielen zaten dat ze het huis binnenkwamen nog voor hij uitgepraat was, komt al te dramatisch over om voor waar te nemen, waar u ook op gewezen wordt en waarop u stelt dat u het nochtans zelf gezien zou hebben, een bewering die u meteen weer intrekt aangezien u zich zogezegd verstopte terwijl uw broer terug thuis was en enkel achteraf het lichaam van uw broer zag (CGVS p. 11, 12). Uw voorstelling van zaken wringt trouwens ook met uw uitleg voor de tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ; u beweert dat de zaken die u daar zei over jihadlessen en dergelijke, eigenlijk zaken waren die uw broer waren overkomen nadat hij onder voorwendsel was meegenomen, maar het vertellen van deze zaken figureert nochtans niet in uw weergave van de zaken die uw broer gezegd zou hebben voor hij door de taliban onderbroken werd, waar u ook op gewezen bent (CGVS p. 12). Hoe zou u kunnen weten dat uw broer jihadlessen kreeg als hij niet eens de kans kreeg hierover te praten? Wat er ook van zij, het valt te betwijfelen dat iemand die van de taliban probeert te ontsnappen en kennelijk van zeer nabij achtervolgd wordt, zijn ontsnapping zou onderbreken om een uitleg aan zijn familie te gaan doen, eerder dan eerst de achtervolgers af te schudden. Ook dit element ondergraaft de aannemelijkheid van uw relaas verder.

Ten vijfde is ook de door u voorgehouden reactie die uw familie getoond zou hebben na de verdwijning van uw broer voor twee weken, alsook de reactie van andere geaffecteerde families in deze, maar weinig geloofwaardig. U stelt namelijk dat het enige dat u en uw moeder deden na de verdwijning van uw oudere broer – nochtans de belangrijkste kostwinner van het gezin na de dood van uw vader – was om aan de schoonbroer van uw moeder te vragen om eens navraag te doen, waarover u initieel stelt dat dit niets opleverde (CGSV p. 9). Daarop gevraagd of er ook geen anderen verdwenen waren, antwoordde u bevestigend, waarop u stelt dat de schoonbroer van uw moeder ontdekte dat er ook mensen uit andere dorpen waren meegenomen onder het voorwendsel van een lezing (CGVS p. 17). Maar u stelt dat (voor zover u weet) niemand iets deed met die informatie – niet uw eigen familie, noch die van de andere

verdwenen personen deden aangifte van de verdwijning, en ze richtten zich ook niet tot de taliban met een vraag om meer informatie, noch gingen ze hiermee bijvoorbeeld naar de pers om hun zaak in de aandacht te brengen (CGVS p. 17). Ook dit valt maar erg moeilijk te geloven; het lijkt nagenoeg onvoorstelbaar dat uw familie of deze andere families zomaar bij de pakken zouden blijven zitten na een onopgehelderde verdwijning van hun zonen, het betreft wederom een erg weinig doorleefde weergave van de voorgehouden feiten.

Er kan in deze ten zesde nog aangestipt worden dat u geen overtuigende stukken kan voorleggen om de voorgehouden ontvoering van en moord op uw broer door de taliban te staven. U presenteert enkel foto's van een lijk waarvan u beweert dat het uw broer is, maar op basis van deze foto's alleen is het niet mogelijk om een familieband met u vast te stellen, noch de wijze waarop deze persoon overleden is, noch wie de daders zouden zijn of waarom dit voor u een vrees voor vervolging zou doen ontstaan. Er is supra ook al gewezen op de ontstentenis van bijvoorbeeld een aangifte van de verdwijning van uw broer, waardoor logischerwijs ook dergelijke stukken ontbreken. Deze foto's alleen kunnen de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt betreffende het lot van uw beweerde broer niet herstellen.

Om deze redenen slaagt u er niet in om hetgeen u voorhoudt betreffende de gedwongen rekrutering van uw broer in de taliban, noch de daaropvolgende moord aannemelijk te maken. Aangezien u uw eigen vrees voor de taliban in hoofdzaak situeert in het verlengde hiervan, wordt de aannemelijkheid hiervan ook ondermijnd.

Wat betreft ten zesde uw bewering dat de taliban u zou willen dwingen om u bij hen aan te sluiten, en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten, wel integendeel – u zou een familievetete gehad hebben met talibanleden. U noch uw broer lijkt ook geen bijzonder interessant profiel gehad te hebben waarom de taliban u niettemin individueel zouden willen rekruteren; geen van jullie hadden ervaring met de strijd of met wapens (CGVS p. 11).

U stelt evenwel ook dat de voorgehouden gedwongen rekrutering van uw broer en de mogelijke toekomstige rekrutering van u in het verlengde zouden liggen van een dispuut dat uw familie zou hebben met een oom van uw vader met banden met de taliban, die uw eigen vader zou hebben gedood, en ondertussen al het land van uw familie zou hebben ingepikt. Ze zouden u willen rekruteren in de hoop dat u vervolgens zou omkomen (CGVS p. 8, 9, 15). Hierover kan om te beginnen ten zevende worden opgemerkt dat dit een nogal nodeloos ingewikkelde manier lijkt om u of uw broer te doden. U stelt dat deze oom van uw vader uw vader zonder meer heeft gedood; het is maar de vraag waarom hij dit ook niet met u of uw broer zou kunnen doen, in plaats van eerst in de taliban in te lijven in de hoop dat u dan in de strijd zou omkomen. Hier op gewezen, stelt u dat u op dit vlak slechts een hypothese formuleerde en niets met zekerheid kan zeggen (CGVS p. 15). Op dergelijke speculatie kan bezwaarlijk een vrees voor vervolging gestoeld worden, en er is supra al gewezen op de elementen die het maar weinig aannemelijk maken dat de taliban u tout court zouden willen rekruteren.

Bovendien moet ten achtste opgemerkt worden dat voor dit voorgehouden conflict tussen uw familie en die van de oom van uw vader, elk bewijs ontbreekt. U slaagt er niet in om enige documentatie te verstrekken over de eigendommen waarrond het conflict draaide, noch enige stukken omtrent de moord op uw vader, noch over eventuele gebeurtenissen die daaraan vooraf gingen of daarna volgden zoals bemiddelingspogingen (CGVS p. 13, 14, 15). Hierdoor kan ook in deze enkel op uw verklaringen afgegaan worden, nadat deze over andere delen van uw relaas reeds ontoereikend bleken. U kan ook niet bijster veel informatie over het grondconflict zelf aanreiken, waarover u toegeeft "[i]k weet er niet veel van"

(CGVS p. 8). U kon niet zeggen of er over het conflict rond dit stuk grond ooit bemiddeld was, noch of er enige documentatie omtrent de eigendomsrechten bestaat of bestond (CGVS p. 9). Het is trouwens ook merkwaardig te noemen dat u dient te verklaren dat uw vader geen broers had, noch andere ooms dan die ene met banden met de taliban (CGVS p. 14), en zo stamde uit twee generaties lang uitzonderlijk kleine gezinnen voor een land als Afghanistan, wat er op kan wijzen dat u de werkelijke omvang van uw familie verzwijgt om een grondconflict te kunnen fabriceren. Wat betreft de voorgehouden inname van de overige grond van uw familie door de genoemde oom na uw vertrek, mankeert ook elk bewijs, en kan u enkel vaag stellen dat ze op een bepaald moment het dorp hadden verlaten om een voor u onbekende redenen, maar na de machtsovername van de taliban terugkwamen en het huis van uw familie innamen, waardoor uw moeder en jongere broer dienden te verhuizen (CGVS p. 5, 15, 16).

In feite brengt u enkel de blote bewering aan dat uw familie kampt met een grondconflict en een mogelijke vete, waarbij u slechts een minimum aan informatie over dit conflict verstrekt, welke op geen enkele praktische manier na te gaan valt. Alles samen genomen is dit niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat uw advocaat deze vaststelling wegzet als niet relevant voor het beoordelen van uw vrees (CGVS p. 18), berust op niet meer dan een blote bewering zijnentwege en doet hier niet aan af.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud verwees uw advocaat ook nog naar het risico dat terugkeerders uit Europa zouden lopen in Afghanistan om gestigmatiseerd of vervolgd te worden omwille van hun verblijf in Europa, waardoor ze bijvoorbeeld als ongelovigen gezien zouden kunnen worden, en sommeerde het Commissariaat-generaal om het rapport hierover van de Duitse onderzoekster Stahlmann Friederike in overweging te nemen. Het dient evenwel opgemerkt te worden dat deze onderzoeken zich specifiek toespitsen op de situatie van (gedwongen) repatriëringen en de specifieke problemen waarmee ze te maken krijgen (zoals de perceptie gerepatriëerd te zijn omwille van het plegen van criminele feiten), en niet van alle terugkeerders uit Europa, waarbij de onderzoekster dan ook laat optekenen dat het gaat om "te weinig gevallen om statistisch significant te zijn". Een dergelijk specifieke studie kan niet als representatief voor elke terugkeerder genomen worden. De studie werd wel toegevoegd aan het dossier. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan dan ook niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïsoleerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen herstellen. Het blijkt ook enkel te gaan om kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en licht dit omstandig toe.

Wat betreft de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris, betoogt verzoeker als volgt: *“Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, vanwege een zogenaamde veelheid aan tegenstrijdigheden en op zich weinig aannemelijke beweringen. Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt*

op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met een aantal elementen, waaronder de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

Verwerende partij trekt de verklaringen van verzoeker in twijfel op basis van een voornamelijk subjectieve beoordeling en voorstelling van het relaas. Het beperkt zich tot een eigen interpretatie van de gebeurtenissen, zonder rekening te houden met de algemene, Afghaanse culturele context en de jonge leeftijd van verzoeker.

De beoordeling van verwerende partij beperkt zich voorts tot een louter eenzijdige analyse die vertrekt van de vraag of het al dan niet aannemelijk is dat de Taliban verzoeker en zijn broer zouden rekruteren, zonder de andere verklaringen van verzoeker hierover bij de beoordeling te betrekken. De beoordeling van verwerende partij gaat niet verder dan het in twijfel trekken van de rekrutering an sich – en het zogenaamd niet-voorkomen van 'gedwongen rekrutering' – zonder de mogelijkheid te onderzoeken van Problemen met de Taliban die wel degelijk op een conflict konden wijzen, zoals het feit dat verzoeker en zijn familie benaderd werden door de lokale Taliban die verantwoordelijk waren voor de dood van zijn vader. Door verzoekers verklaringen volledig te beoordelen vanuit het perspectief van 'gedwongen rekrutering' door de Taliban en op deze basis zijn relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, kan verwerende partij zich niet van haar plicht ontdoen om te onderzoeken of de confrontaties met de Taliban niet echt plaatsgevonden hebben en kunnen leiden tot een nood aan bescherming.

Verwerende partij lijkt namelijk niet te betwisten dat een aantal leden binnen de familie lid zijn van de Taliban (zie notities PO, p. 4, 6 en 15). De schoonbroer van de oom van zijn vader was zelfs een commandant binnen de lokale Taliban-afdeling (notities PO, p. 6). Het houdt hier in ieder geval geen rekening mee en laat volledig na te onderzoeken of de Problemen die verzoeker en zijn familie hadden met de Taliban, gelinkt kon zijn aan het conflict dat zijn vader had met zijn familieleden die bij de Taliban zaten, zoals verzoeker ook uitdrukkelijk verklaarde op vraag van de protection officer:

“(…)” (Notities PO, p. 13)

“(…)” (Notities PO, p. 15)

Daarbovenop legt verwerende partij een hoge bewijslast op aan verzoeker door het vereisen van documenten ter staving van zijn relaas, wat niet bepaald evident is tegen de achtergrond van zijn Afghaanse afkomst. Van het vereisen van documenten kan, cf. artikel 48/6. §4 Vreemdelingenwet, afgeweken worden, als er aan een aantal voorwaarden voldaan is. Door het ontbreken van documenten zelf als reden te beschouwen dat er aan verzoekers verklaringen geen geloof gehecht kan worden, wordt er een cirkelredenering toegepast die inhoudt dat aan vereiste van de algemene geloofwaardigheid, eenvoudigweg niet voldaan kan zijn. Bovendien stelt verwerende partij verder in de beslissing nog dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Door verzoeker eerst te verwijten dat hij ter staving van een aantal verklaringen geen documenten heeft voorgelegd, om dan elke bewijswaarde van de wel voorgelegde documenten te ontnemen en te verwijzen naar corruptie en namaak in Afghanistan, hanteert verwerende partij dezelfde cirkelredenering die als drogreden de indruk moet wekken dat het diens beslissing op objectieve, individuele, grondige en zorgvuldige wijze heeft genomen.

Verwerende partij verwijt verzoeker daarnaast ook dat er nooit iemand aangifte heeft gedaan, noch zich tot de Taliban gericht hebben met een vraag om meer informatie, noch hiermee naar de pers zijn gegaan om hun zaak in de aandacht te brengen. Met dit soort argument, bewijst verwerende partij net dat er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de algemene situatie in Afghanistan, noch met de culturele achtergrond en de specifieke context van geschillen met de Taliban. Het weerspiegelt methodes die in democratischere landen, in een (al dan niet functionerende) rechtsstaat eventueel tot de mogelijkheden kunnen behoren, maar niet in een rurale, onder Taliban bewind staande regio in Afghanistan, waar overheidsbescherming ook voor de machtsovername niet bepaald bestond en waar bovendien ook familieleden van verzoeker zelf tot de lokale Taliban-militie behoren.

Dat verwerende partij bovendien ook toevlucht zoekt tot het argument dat verzoeker in geen enkel ander Europees land waarlangs hij gereisd heeft om bescherming heeft gezocht, is een in absurdum drogreden dat er louter toe dient te maskeren dat verwerende partij weinig echte andere argumenten heeft om haar beslissing op te steunen. Dit zou namelijk inhouden dat het uitgangspunt bij elke kandidaat-vluchteling die op irreguliere wijze het Belgische grondgebied betreden heeft langs andere EU-landen – wat gezien het feit dat ons land niet aan de Europese buitengrens gelegen is en de gebrekkige mogelijkheden tot veilige, legale vluchtwegen op het merendeel van de verzoekers om internationale bescherming betrekking heeft – een vermoeden van gebrek aan geloofwaardigheid zou zijn. Zoals aangehaald door verzoekers raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 18), is dit argument allesbehalve relevant. Het motief van verwerende partij, dat dit op niet meer berust dan een blote bewering, is niet dienstig en ontkent de irrelevantie van dit argument. Het creëert namelijk hoe dan ook een onredelijk vermoeden in hoofde van verzoeker en van verzoekers om internationale bescherming die in België een verzoek om

internationale bescherming indienen in het algemeen, na eerst verschillende Europese landen gepasseerd te hebben. Dit motief toont ook aan dat er geenszins rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker als minderjarige, zonder begeleiding en dus erg kwetsbaar in België is aangekomen en niet noodzakelijk de beslissingsvrijheid heeft gehad tijdens zijn traject zoals verwerende partij die tracht voor te stellen.

In ieder geval meent verzoeker dat de (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij sterk genuanceerd moet worden in het licht van zijn niettemin voldoende gedetailleerde verklaringen, de erg subjectieve en beperkte motivering van verwerende partij, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en ten slotte ook gelet op zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker herinnert eraan dat hij als niet-begeleide minderjarige, op amper 15-jarige leeftijd uit Afghanistan gevlucht is, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verwerende partij heeft hier allerminst rekening mee gehouden, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar, als persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen waardoor er geen onderzoek conform artikel 48/6. §5 Vw. werd gevoerd."

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering". Hij stelt dat zijn raadsheer tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gewezen had op de mogelijke risico's die kunnen ontstaan vanwege een (toegeschreven) mate van verwestering na een (langdurig, onafgebroken) verblijf in een westers land (in zijn geval in België). Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris tot zijn conclusie te zijn gekomen hierover zonder hier verder onderzoek naar gevoerd te hebben, laat staan hem de kans te hebben geboden om dit verder toe te lichten of om dit aan een grondig onderzoek te onderwerpen, "door de risico's in dat verband zorgvuldig te onderzoeken". Verzoeker meent dat er in zijn hoofde, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake kan zijn van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering', die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben en wijst op het volgende:

"Ten eerste kan zijn verblijf in België, in weerwil van wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade kan leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en van de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, idéologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.

Uit bepaalde informatie blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben."

Verzoeker geeft vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het begrip "verwestering" in de Afghaanse context. Hij stelt dat de adjunct-commissaris geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, religieuze en cognitieve ontwikkeling in zijn ontwikkelingsstadium, noch hierbij de huidige Afghaanse context met de aan de macht zijnde taliban hierbij betrokken heeft. Verzoeker voert aan dat de adjunct-commissaris louter stelt dat hij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen, zonder dat de adjunct-commissaris hier zelfs een grondig of zorgvuldig onderzoek naar gevoerd heeft. Evenmin heeft de adjunct-commissaris volgens verzoeker rekening gehouden met het feit dat hij op 15-jarige leeftijd gevlucht is en Afghanistan ondertussen 2,5 jaar geleden verlaten heeft, terwijl hij al die tijd steeds onafgebroken in westerse landen, waarvan het grootste

deel in België, verbleven heeft. Vervolgens past verzoeker het begrip “verwestering” in de Afghaanse context als volgt toe op zijn eigen situatie:

“In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts 15 jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan begin 2020 en dat hij, na een traject van ongeveer een jaar, doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op 17-jarige leeftijd. Ondertussen is hij 2,5 jaar geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij al 1,5 jaar, onafgebroken, in België. Hij heeft ontegensprekelijk een cruciale période in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling in België en andere Europese, Westerse landen doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Daarbij moet herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zich als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

In het geval van verzoeker kan er nog toegevoegd worden dat hij hier in België in de horeca werkzaam is en in verschillende etablissementen (heeft) (ge)werkt waar er zowel alcohol als varkensvlees geserveerd wordt. Verzoeker heeft een tijd lang gewerkt in (...) ²⁵ in Oostende, als garçon en als afwasser, en werkt op dit moment in een Chinees restaurant, eveneens in Oostende. Verzoeker meent bovendien dat zijn gedrag aangepast is, door bv. op straat te zingen of door de neiging te hebben meisjes die hij kent, te begroeten door een knuffel te geven, wat gedragskenmerken zijn die ongepast zijn en ongewenst in het huidige Afghanistan en niet eenvoudig te veranderen. Verzoeker rookt zelfs af en toe cannabis, wat uiteraard ook niet getolereerd wordt door de Taliban. Hoewel dit dan wel 'blote beweringen' mogen betreffen, zal verzoeker trachten objectieve elementen toe te voegen ter staving, maar meent hij dat het vooral door een gebrek aan onderzoek door verwerende partij zelf is dat dit niet eerder aan bod is kunnen komen.

Er moet bij deze beoordeling ook voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte idéologie op nahouden. Ook voor de machtsovername was er een groot risico als ‘verwesterd’ beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Ook moet er in dat verband voldoende rekening gehouden worden met het door verwerende partij niet-betwiste gegeven dat een aantal familieleden van verzoeker langs vaders kant reeds lid waren van de Taliban voor de machtsovername en dat de schoonbroer van de oom van zijn vader als commandant zelfs een lokale afdeling van de Taliban in de regio leidde.

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, 'Westerse' levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is en dat familieleden langs vaders kant betrokken waren bij de lokale Taliban-afdeling en er zelfs aan het hoofd van stonden.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange période in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 2,5 jaar

niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling hier in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;

- zijn leeftijd: het feit dat hij als 15-jarige, niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;

- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna 2 jaar en het verblijf tout court van meer dan 2,5 jaar buiten Afghanistan, in het Westen;

- de zichtbaarheid van verzoeker als gevolg van gewend geraakt te zijn aan 'het Westers leven', onder meer aangetoond door zijn inburgering, economische en culturele integratie en participatie en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, waarden, gebruiken en gewoontes als gevolg hiervan."

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden en hekelt hij het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband.

Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de machtsovername door de Taliban (overwegend) aan de basis ligt van de huidige situatie. Hij gaat ook nog als volgt in op zijn individuele situatie:

"Ondanks de vaststelling van verwerende partij omtrent de vermeende ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over de door hem aangehaalde problemen met de Taliban, dient, bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, voldoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel.

Er moet bij dit onderzoek eveneens rekening gehouden worden met het feit dat verzoekers vader gedood werd en dat zijn familie intern ontheemd is, wat in voorkomend geval verder en grondiger onderzocht moet worden tegen de achtergrond van de huidige specifieke omstandigheden."

Wat ten slotte de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, verwijst verzoeker naar de conclusie uit het deel in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door het CGVS en de conclusie van de Raad in zijn arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022, waaruit hij citeert.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij vooreerst geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn eigen beweerde identiteit en afkomst kan staven, omdat (B) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar gezocht zou worden door de taliban na de dood van zijn broer, mogelijk onder invloed van een oom van zijn vader met wie zijn familie een vete zou hebben, omdat (C) uit de door hem aangereikte en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, omdat (D) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, omdat (E) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico door hem niet wordt aangebracht, omdat (F) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (G) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem – mogelijks onder invloed van een oom van zijn vader die banden zou hebben met de taliban en met wie zijn familie in een vete verwickeld zou zijn – zouden willen doden omdat hij gevlucht is toen zij, nadat zijn broer werd vermoord, naar hem begonnen te vragen. Zijn broer zou zijn vermoord toen deze zich verzette om terug mee te gaan met de taliban, die hem gedwongen wouden rekruteren, nadat hij eerder ontsnapte. Omdat de taliban hierna dus ook naar verzoeker begonnen vragen, zou zijn familie na enkele dagen hebben besloten om hem het land uit te sturen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd (onder meer) omdat (A) hij vooreerst geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn eigen beweerde identiteit en afkomst kan staven, omdat (B) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar gezocht zou worden door de taliban na de dood van zijn broer, mogelijk onder invloed van een oom van zijn vader met wie zijn familie een vete zou hebben, nu (i) zijn verklaring voor de plotse, late interesse van zijn broer voor de *madrassa* op losse schroeven komt te staan door een chronologische tegenstrijdigheid, (ii) het op zich maar weinig aannemelijk is dat zijn broer werkelijk naar de *madrassa* begon te gaan op het moment dat hij voorhoudt, (iii) hij zichzelf ten opzichte van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) tegenspreekt over de periode van zes maanden waarin hij en zijn broer onderricht zouden hebben gevolgd, (iv) hij een wel erg onwaarschijnlijke voorstelling van zaken geeft betreffende de terugkeer van zijn broer uit diens korte (onvrijwillige) periode bij de taliban, (v) de door hem voorgehouden reactie van zijn familie na de verdwijning van zijn broer voor twee weken en de reactie van andere geaffecteerde families in deze maar weinig geloofwaardig zijn, (vi) hij geen overtuigende stukken kan voorleggen om de voorgehouden ontvoering van en moord op zijn broer door de taliban te staven, (vii) uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering en hij en zijn broer ook geen bijzonder interessant profiel lijken gehad te hebben waarom de taliban hen niettemin individueel zouden willen rekruteren, (viii) zijn stelling dat de gedwongen rekrutering van zijn broer en zijn eigen mogelijke toekomstige rekrutering in het verlengde liggen van een dispuut dat zijn familie zou hebben met een oom van zijn vader met banden met de taliban een nogal nodeloos ingewikkelde manier lijkt om hem of zijn broer te doden en (ix) van dit voorgehouden conflict tussen zijn familie en die van de oom van zijn vader elk bewijs ontbreekt en hij ook niet bijster veel informatie over het grondconflict zelf kan aanreiken en omdat (C) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw eigen beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw moeder, maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U zou naar eigen zeggen uw enige identiteitsdocument verloren zijn toen een rugzak van u werd afgenomen (CGVS p. 3), maar blijkt sindsdien geen andere identiteitsbewijs te hebben proberen bekomen. Daardoor kan het CGVS in deze enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de taliban na de dood van uw broer, mogelijk onder invloed van een oom van uw vader met wie uw familie een vete zou hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

*Er dient namelijk vastgesteld te worden dat uw relaas op dit punt een veelheid aan tegenstrijdigheden en op zich weinig aannemelijke beweringen bevat. Zo kan ten eerste gewezen worden op een chronologische tegenstrijdigheid. Gevraagd waarom uw broer pas op late leeftijd voor het eerst naar de *madrassa* ging, verklaarde u dat uw broer lange tijd niet naar de *madrassa* kon gaan omdat hij de hele tijd moest werken*

om voor het gezin te voorzien na de dood van uw vader toen u elf jaar oud was. Daarop gaf u aan dat hij meer vrije tijd kreeg nadat u stopte met school en begon te helpen bij het werk dat uw oudere broer voorheen alleen deed (CGVS p. 5, 6), en dat u en uw broer op dat moment toen u zestien jaar oud was naar de madrassa begonnen gaan, wat jullie zes maanden lang bleven doen (CGVS p. 5). Later in het persoonlijk onderhoud geeft u evenwel aan dat u al stopte met school toen u zo'n dertien of veertien jaar oud was, waarna u begon te helpen door te zorgen voor de dieren van de familie (CGVS p. 7), waardoor deze verklaring voor de plotse, late interesse van uw broer voor de madrassa op losse schroeven komt te staan.

Bovendien is het ten tweede op zich maar weinig aannemelijk dat uw broer werkelijk naar de madrassa begon te gaan op het moment dat u voorhoudt. Uw broer zou op dat moment namelijk al meer dan twintig jaar oud geweest zijn, een eerder late leeftijd om nog te moeten beginnen met (religieus) onderricht, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 5, 6). Het valt natuurlijk niet uit te sluiten dat iemand op latere leeftijd plots een roeping krijgt, maar als u nader bevraagd wordt over de motieven van uw broer, blijft u elk antwoord schuldig; u kan niet meer zeggen dan dat u niet weet waarom hij daar toen mee begon en dat het zijn keuze was. U zou hem hier niets over gevraagd hebben, en hij zou u hier niets over gezegd hebben (CGVS p. 6) – op een dag stelde hij gewoon zonder meer voor om met u naar de madrassa te beginnen gaan (CGVS p. 8). Dit mist elke doorleefdheid, wat het een maar weinig aannemelijke voorstelling van zaken maakt wat betreft een kernelement uit uw relaas.

Daarop zouden u en uw broer zo'n zes maanden onderricht gevolgd hebben. Over deze periode spreekt u zichzelf ten derde echter tegen ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ. U verklaarde daar nog dat u tijdens uw opleiding aan de madrassa les kreeg over Jihad en te horen kreeg dat u moest deelnemen aan de Jihad, en ze uiteindelijk uw broer onder dwang meenamen omdat hij "de juiste leeftijd had" (vragenlijst CGVS dd. 18 mei 2021, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat u enkel religieuze lessen kreeg en leerde bidden, en niets vermoedde over de taliban-sympathieën van uw lesgever (CGVS p. 10). Uw broer zou daarentegen onder voorwendsel zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats, alwaar hij ingelijfd geweest zou zijn (CGVS p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, probeert u deze goed te praten door te stellen dat u bedoelde dat uw broer die dingen meemaakte nadat hij onder voorwendsel was meegenomen (CGVS p. 12), maar deze uitleg is niet verenigbaar met hetgeen u voor de DVZ liet noteren en tekende voor "voorgelezen", waar nog sprake is van zowel u als uw broer die lessen over de Jihad kregen. Bovendien maakte u voor de DVZ ook geen enkele melding van dat uw broer onder voorwendsel meegenomen werd, maar verwees u enkel naar "onder dwang". Hier op gewezen, stelt u dat u gezegd werd om kort te zijn en u dit daarom niet meegaf (CGVS p. 12), een maar weinig steekhoudende uitleg daar u dit in een zodanig eenvoudig iets is dat u het in een enkele zin zou kunnen hebben toegevoegd.

Aansluitend hierop kan ten vierde gewezen worden op de wel erg onwaarschijnlijke voorstelling van zaken die u geeft betreffende de terugkeer van uw broer uit zijn korte (onvrijwillige) periode bij de taliban. U stelt namelijk dat hij na een tweetal weken plots het ouderlijk huis binnenkwam met de melding dat de qari van de madrassa hem onder voorwendsel had meegenomen naar de taliban en ze hem nu op de hielen zaten nadat hij ontsnapt was. Maar nog voor hij zijn uitleg afgemaakt had kwamen de taliban al het huis binnen om hem terug mee te nemen (CGVS p. 9, 11). Vooral dat laatste gegeven, dat de taliban uw broer zodanig op de hielen zaten dat ze het huis binnenkwamen nog voor hij uitgepraat was, komt al te dramatisch over om voor waar te nemen, waar u ook op gewezen wordt en waarop u stelt dat u het nochtans zelf gezien zou hebben, een bewering die u meteen weer intrekt aangezien u zich zogezegd verstopte terwijl uw broer terug thuis was en enkel achteraf het lichaam van uw broer zag (CGVS p. 11, 12). Uw voorstelling van zaken wringt trouwens ook met uw uitleg voor de tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ; u beweert dat de zaken die u daar zei over jihadlessen en dergelijke, eigenlijk zaken waren die uw broer waren overkomen nadat hij onder voorwendsel was meegenomen, maar het vertellen van deze zaken figureert nochtans niet in uw weergave van de zaken die uw broer gezegd zou hebben voor hij door de taliban onderbroken werd, waar u ook op gewezen bent (CGVS p. 12). Hoe zou u kunnen weten dat uw broer jihadlessen kreeg als hij niet eens de kans kreeg hierover te praten? Wat er ook van zij, het valt te betwijfelen dat iemand die van de taliban probeert te ontsnappen en kennelijk van zeer nabij achtervolgd wordt, zijn ontsnapping zou onderbreken om een uitleg aan zijn familie te gaan doen, eerder dan eerst de achtervolgers af te schudden. Ook dit element ondergraaft de aannemelijkheid van uw relaas verder.

Ten vijfde is ook de door u voorgehouden reactie die uw familie getoond zou hebben na de verdwijning van uw broer voor twee weken, alsook de reactie van andere geaffecteerde families in deze, maar weinig geloofwaardig. U stelt namelijk dat het enige dat u en uw moeder deden na de verdwijning van uw oudere broer – nochtans de belangrijkste kostwinner van het gezin na de dood van uw vader – was om aan de schoonbroer van uw moeder te vragen om eens navraag te doen, waarover u initieel stelt dat dit niets opleverde (CGSV p. 9). Daarop gevraagd of er ook geen anderen verdwenen waren, antwoordde u bevestigend, waarop u stelt dat de schoonbroer van uw moeder ontdekte dat er ook mensen uit andere

dorpen waren meegenomen onder het voorwendsel van een lezing (CGVS p. 17). Maar u stelt dat (voor zover u weet) niemand iets deed met die informatie – niet uw eigen familie, noch die van de andere verdwenen personen deden aangifte van de verdwijning, en ze richtten zich ook niet tot de taliban met een vraag om meer informatie (...) (CGVS p. 17). Ook dit valt maar erg moeilijk te geloven; het lijkt nagenoeg onvoorstelbaar dat uw familie of deze andere families zomaar bij de pakken zouden blijven zitten na een onopgehelderde verdwijning van hun zonen, het betreft wederom een erg weinig doorleefde weergave van de voorgehouden feiten.

Er kan in deze ten zesde nog aangestipt worden dat u geen overtuigende stukken kan voorleggen om de voorgehouden ontvoering van en moord op uw broer door de taliban te staven. U presenteert enkel foto's van een lijk waarvan u beweert dat het uw broer is, maar op basis van deze foto's alleen is het niet mogelijk om een familieband met u vast te stellen, noch de wijze waarop deze persoon overleden is, noch wie de daders zouden zijn of waarom dit voor u een vrees voor vervolging zou doen ontstaan. Er is supra ook al gewezen op de ontstentenis van bijvoorbeeld een aangifte van de verdwijning van uw broer, waardoor logischerwijs ook dergelijke stukken ontbreken. (...).

Om deze redenen slaagt u er niet in om hetgeen u voorhoudt betreffende de gedwongen rekrutering van uw broer in de taliban, noch de daaropvolgende moord aannemelijk te maken. Aangezien u uw eigen vrees voor de taliban in hoofdzaak situeert in het verlengde hiervan, wordt de aannemelijkheid hiervan ook ondermijnd.

Wat betreft ten zesde uw bewering dat de taliban u zou willen dwingen om u bij hen aan te sluiten, en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten, wel integendeel – u zou een familievetete gehad hebben met talibanleden. U noch uw broer lijkt ook geen bijzonder interessant profiel gehad te hebben waarom de taliban u niettemin individueel zouden willen rekruteren; geen van jullie hadden ervaring met de strijd of met wapens (CGVS p. 11).

U stelt evenwel ook dat de voorgehouden gedwongen rekrutering van uw broer en de mogelijke toekomstige rekrutering van u in het verlengde zouden liggen van een dispuut dat uw familie zou hebben met een oom van uw vader met banden met de taliban, die uw eigen vader zou hebben gedood, en ondertussen al het land van uw familie zou hebben ingepikt. Ze zouden u willen rekruteren in de hoop dat u vervolgens zou omkomen (CGVS p. 8, 9, 15). Hierover kan om te beginnen ten zevende worden opgemerkt dat dit een nogal nodeloos ingewikkelde manier lijkt om u of uw broer te doden. U stelt dat deze oom van uw vader uw vader zonder meer heeft gedood; het is maar de vraag waarom hij dit ook niet met u of uw broer zou kunnen doen, in plaats van eerst in de taliban in te lijven in de hoop dat u dan in de strijd zou omkomen. (...).

Bovendien moet ten achtste opgemerkt worden dat voor dit voorgehouden conflict tussen uw familie en die van de oom van uw vader, elk bewijs ontbreekt. U slaagt er niet in om enige documentatie te verstrekken over de eigendommen waarrond het conflict draaide, noch enige stukken omtrent de moord op uw vader, noch over eventuele gebeurtenissen die daaraan vooraf gingen of daarna volgden zoals bemiddelingspogingen (CGVS p. 13, 14, 15). Hierdoor kan ook in deze enkel op uw verklaringen afgegaan worden, nadat deze over andere delen van uw relaas reeds ontoereikend bleken. U kan ook niet bijster veel informatie over het grondconflict zelf aanreiken, waarover u toegeeft "[ik] weet er niet veel van" (CGVS p. 8). U kon niet zeggen of er over het conflict rond dit stuk grond ooit bemiddeld was, noch of er enige documentatie omtrent de eigendomsrechten bestaat of bestond (CGVS p. 9). Het is trouwens ook merkwaardig te noemen dat u dient te verklaren dat uw vader geen broers had, noch andere ooms dan die ene met banden met de taliban (CGVS p. 14), en zo stamde uit twee generaties lang uitzonderlijk kleine gezinnen voor een land als Afghanistan, wat er op kan wijzen dat u de werkelijke omvang van uw familie verzwijgt om een grondconflict te kunnen fabriceren. Wat betreft de voorgehouden inname van de overige grond van uw familie door de genoemde oom na uw vertrek, mankeert ook elk bewijs, en kan u enkel vaag stellen dat ze op een bepaald moment het dorp hadden verlaten om een voor u onbekende

redenen, maar na de machtsovername van de taliban terugkwamen en het huis van uw familie innamen, waardoor uw moeder en jongere broer dienden te verhuizen (CGVS p. 5, 15, 16).

In feite brengt u enkel de blote bewering aan dat uw familie kampt met een grondconflict en een mogelijke vete, waarbij u slechts een minimum aan informatie over dit conflict verstrekt, welke op geen enkele praktische manier na te gaan valt. Alles samen genomen is dit niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen.

(...)

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanspraak zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. (...). Het blijkt (...) enkel te gaan om kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en vrees kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vervolgens aan dat de beoordeling van de adjunct-commissaris zich beperkt tot een louter eenzijdige analyse die vertrekt van de vraag of het al dan niet aannemelijk is dat de taliban hem en zijn broer zouden rekruteren, zonder dat zijn andere verklaringen hierover bij de beoordeling werden betrokken. Hij stelt dat zijn verklaringen volledig werden beoordeeld vanuit het perspectief van gedwongen rekrutering door de taliban en dat zijn relaas op deze basis als ongeloofwaardig werd beschouwd. De adjunct-commissaris kan zich volgens hem niet van zijn plicht ontdoen om te onderzoeken of de confrontaties met de taliban niet echt plaatsgevonden hebben en kunnen leiden tot een nood aan internationale bescherming. Er werd volgens hem geen rekening mee gehouden dat een aantal leden binnen zijn familie lid zijn van de taliban en niet onderzocht of de problemen die hij en zijn familie hadden met de taliban, gelinkt konden worden aan het conflict dat zijn vader had met zijn familieleden die bij de taliban zaten. De Raad stelt na een lezing van de motieven van de bestreden beslissing vast dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing geenszins beperkt heeft tot het in twijfel trekken van de rekrutering *an sich*. De adjunct-commissaris heeft in de bestreden beslissing expliciet gewezen op verzoekers verklaring dat de gedwongen rekrutering van zijn broer en de mogelijke toekomstige rekrutering van hem in het verlengde zouden liggen van een dispuut dat zijn familie zou hebben met een oom van zijn vader die banden zou hebben met de taliban. Volgens verzoekers verklaringen zouden ze hem immers willen rekruteren in de hoop dat hij vervolgens zou omkomen. De adjunct-commissaris heeft wat dit betreft terecht gesteld dat dit een nogal nodeloos ingewikkelde manier lijkt om verzoeker of zijn broer te doden, nu deze oom verzoekers vader zonder meer zou hebben gedood en dan ook de vraag gesteld kan worden waarom hij dit ook niet met verzoeker of verzoekers broer zou kunnen doen, in plaats van hun eerst in de taliban in te lijven in de hoop dat verzoeker dan in de strijd zou omkomen. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker, wanneer hem door de *protection officer* gevraagd werd waarom deze familieleden waarmee zijn familie een conflict had, hem bij de taliban zouden willen, slechts verklaarde dat hij kan "*vermoeden*" dat ze zouden willen dat hij en zijn broer gedood werden en dat ze "*(m)ogelijk*" bang waren dat hij en zijn broer op een dag wraak zouden nemen op hen en ze hem en zijn broer op één of andere manier de dood in willen duwen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Aldus formuleerde verzoeker slechts hypothesen. Dergelijke speculatie kan niet volstaan om er een vrees voor vervolging op te stoelen. Bovendien heeft de adjunct-commissaris nog terecht vastgesteld dat elk bewijs ontbreekt van het door verzoeker voorgehouden conflict tussen zijn familie en die van de oom van zijn vader en dat verzoeker ook niet bijster veel informatie kan aanreiken over het grondconflict zelf. Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris wel degelijk onderzocht heeft of de problemen die verzoeker en zijn familie gehad zouden hebben, gelinkt konden worden aan het conflict dat verzoekers vader had met zijn familieleden die bij de taliban zaten.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er, door het ontbreken van documenten zelf als reden te beschouwen dat er aan zijn verklaringen geen geloof gehecht kan worden, een cirkelredenering wordt toegepast die inhoudt dat aan de vereiste van de algemene geloofwaardigheid eenvoudigweg niet voldaan kan zijn. De Raad wijst er immers op dat de adjunct-commissaris nergens in de bestreden beslissing het ontbreken van documenten als enige reden heeft aangehaald om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. Zo heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing net gesteld dat het CGVS enkel kan afgaan op verzoekers verklaringen omdat hij

geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn identiteit en afkomst kan staven. Vervolgens heeft de adjunct-commissaris gewezen op het gegeven dat verzoeker geen overtuigende stukken kan voorleggen om de voorgehouden ontvoering van en moord op zijn broer door de taliban te staven. De adjunct-commissaris heeft naast dit motief echter ook uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in is geslaagd om wat hij voorhoudt betreffende de gedwongen rekrutering van zijn broer en de daaropvolgende moord, aannemelijk te maken. Verder stelt de adjunct-commissaris dat van het door verzoeker voorgehouden conflict tussen zijn familie en die van de oom van zijn vader elk bewijs ontbreekt, nu verzoeker er niet in slaagt om enige documentatie te verstrekken over de eigendommen waarrond het conflict draaide, noch enige stukken over de moord op zijn vader, noch over eventuele gebeurtenissen die daaraan vooraf gingen of daarna volgden zoals bemiddelingspogingen, waardoor ook in deze enkel op zijn verklaringen afgegaan kan worden. De adjunct-commissaris heeft inzake verzoekers verklaringen over het beweerde conflict echter terecht vastgesteld dat verzoeker slechts een minimum aan informatie verstrekt die op geen enkele praktische manier na te gaan valt en dat alles samengenomen niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen. De adjunct-commissaris vereiste bijgevolg niet dat verzoeker documenten zou neerleggen ter staving van zijn relaas, doch stelde terecht vast dat omwille van het gegeven dat verzoeker naliel documenten bij te brengen ter staving van een aantal elementen, enkel op zijn verklaringen afgegaan kan worden. De adjunct-commissaris heeft het al dan niet voorhanden zijn van documenten dus steeds in combinatie met verzoekers verklaringen beoordeeld. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij de adjunct-commissaris verwijt dezelfde cirkelredenering te hanteren "*die als drogreden de indruk moet wekken dat het diens beslissing op objectieve, individuele, grondige en zorgvuldige wijze heeft genomen*" door hem eerst te verwijten dat hij ter staving van een aantal verklaringen geen documenten heeft voorgelegd, om dan hierna elke bewijswaarde van de wel voorgelegde documenten te ontnemen en te verwijzen naar corruptie en namaak in Afghanistan. De Raad wijst er immers op dat de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing correct op heeft gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afgaanse documenten, ontnemt de adjunct-commissaris daarvan nog niet *ipso facto* iedere bewijswaarde. De adjunct-commissaris beperkt zich overigens niet tot een verwijzing naar deze informatie. Zo heeft de adjunct-commissaris er eveneens terecht op gewezen dat de door verzoeker neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen en dat op basis van de foto's van het lijk waarvan verzoeker beweert dat het zijn broer is alleen niet mogelijk is om een familieband met verzoeker vast te stellen, noch de wijze waarop deze persoon overleden is, noch wie de daders zouden zijn of waarom dit voor verzoeker een vrees voor vervolging zou doen ontstaan. De Raad voegt hier nog aan toe dat de *taskara's* van verzoekers (beweerde) broers en vader verzoekers identiteit en herkomst, noch verzoekers beweerde problemen en vrees kunnen staven.

Verzoeker stelt vervolgens dat de adjunct-commissaris, door het hem te verwijten dat er nooit iemand aangifte heeft gedaan of zich tot de taliban gericht heeft met de vraag om meer informatie, niet bewijst dat er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de algemene situatie in Afghanistan en de culturele achtergrond en de specifieke context van geschillen met de taliban. Het weerspiegelt volgens hem methodes die in democratischere landen, in een (al dan niet functionerende) rechtsstaat, eventueel tot de mogelijkheden kunnen behoren, maar niet in een rurale, onder talibanbewind staande regio in Afghanistan waar overheidsbescherming ook vóór de machtsovername niet bepaald bestond en waar bovendien ook zijn familieleden zelf tot de lokale taliban-militie behoren. Verzoeker laat echter na te concretiseren wat deze culturele achtergrond en specifieke context van geschillen met de taliban juist inhoudt. Dat zijn regio van herkomst op het moment dat de problemen zich zouden hebben voorgedaan onder het bewind van de taliban stond en dat overheidsbescherming er niet bepaald bestond, zijn verder loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit zijn verklaringen kan dit niet blijken. Er kan evenmin worden ingezien waarom familieleden van andere verdwenen personen geen poging zouden hebben kunnen ondernemen om zich tot de taliban te richten om meer informatie te bekomen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, dat het nagenoeg onvoorstelbaar lijkt dat zijn familie of de andere families zomaar bij de pakken zouden blijven zitten na een onopgehelderde verdwijning van hun zonen, te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat het, gezien hij op amper 15-jarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken, "*niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen*

slechts een beperkte kennis heeft en aanvoert dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening houdt met zijn jonge leeftijd, zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar als persoonlijke omstandigheden, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker Afghanistan immers ongeveer eind januari 2020 verlaten hebben (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 33) en dus op dat moment zestien jaar oud zijn geweest (*ibid.*, nr. 4). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker sinds augustus 2021 meerderjarig is (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 4), zodat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 maart 2022 reeds meerderjarig was. De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen, op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, op het moment van zijn aankomst in België en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud, *quod non in casu*. Dat verzoeker zo weinig informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelikt door het feit dat hij op 16-jarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken en een jeugdige leeftijd heeft, door zijn culturele achtergrond of door zijn traject van ongeveer een jaar, en dit nog daargelaten het gegeven dat hij niet het minste (begin van) bewijs levert van – of concrete toelichting biedt bij – deze culturele context en dit traject en de concrete impact die deze context en dit traject op zijn verklaringen zouden hebben gehad. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot op het moment dat hij meerderjarig werd. Hij werd gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd bijgestaan door zijn voogd en zijn dossier werd prioritair behandeld (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, beoordeling bijzondere procedurele noden). Verzoekers betoog dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar en dat de adjunct-commissaris de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast waaraan hij omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet kan voldoen, kan niet worden gevolgd. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van de artikelen 48/6, § 5, en 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte, algemene betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden en dat de adjunct-commissaris zich heeft beperkt tot een eigen interpretatie van de gebeurtenissen, zonder rekening te houden met de algemene, Afghaanse culturele context, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven.

Ook door in zijn verzoekschrift louter in het algemeen te betogen dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van de adjunct-commissaris sterk genuanceerd moet worden in het licht van zijn voldoende gedetailleerde verklaringen, de erg subjectieve en beperkte motivering van de adjunct-commissaris, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en zijn leeftijd, zonder *in concreto* toe te lichten op welke wijze deze beoordeling dient te worden genuanceerd, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem – mogelijks onder invloed van een oom van zijn vader die banden zou hebben met de taliban en met wie

zijn familie in een vete zou zijn verwickeld – zouden willen doden omdat hij gevlucht is toen zij, nadat zijn broer werd vermoord, naar hem begonnen te vragen.

Verzoekers raadsheer heeft tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker op het CGVS gewezen op de mogelijke risico's die kunnen ontstaan vanwege een (toegeschreven) mate van verwestering na een (langdurig, onafgebroken) verblijf in een westers land (in verzoekers geval in België). Ook in zijn verzoekschrift gaat verzoeker uitgebreid in op zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het

EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn raadsheer tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen had op de mogelijke risico's die kunnen ontstaan vanwege een (toegeschreven) mate van verwestering na een (langdurig, onafgebroken) verblijf in een westers land (in zijn geval in België). De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wat dit betreft de volgende motivering bevat: *"Op het einde van uw persoonlijk onderhoud verwees uw advocaat ook nog naar het risico dat terugkeerders uit Europa zouden lopen in Afghanistan om gestigmatiseerd of vervolgd te worden omwille van hun verblijf in Europe, waardoor ze bijvoorbeeld als ongelovigen gezien zouden kunnen worden, en sommeerde het Commissariaat-generaal om het rapport hierover van de Duitse onderzoekster Stahlmann Friederike in overweging te nemen. Het dient evenwel opgemerkt te worden dat deze onderzoeken zich specifiek toespitsen op de situatie van (gedwongen) repatriëringen en de specifieke problemen waarmee ze te maken krijgen (zoals de perceptie gerepatriëerd te zijn omwille van het plegen van criminele feiten), en niet van alle terugkeerders uit Europa, waarbij de onderzoekster dan ook laat optekenen dat het gaat om "te weinig gevallen om statistisch significant te zijn". Een dergelijk specifieke studie kan niet als representatief voor elke terugkeerder genomen worden. De studie werd wel toegevoegd aan het dossier. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan dan ook niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat het CGVS geen verder onderzoek heeft gevoerd naar zijn profiel als terugkeerder, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Een schending van artikel 48/6, §§ 1 en 5, van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond. Bovendien kon verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij slechts vijftien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan begin 2020 en dat hij na een traject van ongeveer een jaar doorheen verschillende Europese landen als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op zeventienjarige leeftijd. Hij wijst er op dat hij ten tijde van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad twee en een half jaar weg was uit Afghanistan en anderhalf jaar onafgebroken in België verbleef. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels twee en een half jaar in België niet kan worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan ongeveer eind januari 2020 verlaten heeft en dat hij op dat moment dus zestien jaar oud zou zijn geweest. Dat verzoeker slechts vijftien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan is dus, zoals

reeds gesteld, een loutere bewering (*post factum*) die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Ondanks het feit dat verzoeker op zestienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds augustus 2021 meerderjarig is, is in Afghanistan van zijn acht jaar tot zijn veertien jaar naar school gegaan, heeft er zes maanden les gevolgd aan een *madrassa*, spreekt *Pashtou* en een beetje *Farsi* en kan *Pashtou* lezen en schrijven (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8 en 10). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zeventien jaar) in België is toegekomen en als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden, een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling in België en andere Europese, westerse landen heeft doorgebracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde verzoeker ook nog contact te hebben met zijn moeder in Afghanistan (*ibid.*, p. 7), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in België in de horeca werkzaam is en in verschillende etablissementen (heeft) (ge)werkt waar er zowel alcohol als varkensvlees geserveerd wordt. Zo zou hij een tijd lang als garçon en afwasser in een café in Oostende gewerkt hebben en zou hij op het moment van het schrijven van het verzoekschrift in een Chinees restaurant in Oostende werken. Hij beperkt zich echter tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook toont de omstandigheid dat verzoeker in België gewerkt zou hebben hoogstens aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker betoogt verder in het verzoekschrift dat hij aangepast is geraakt aan de westerse waarden, cultuur en samenleving en dat hij gewend is geraakt aan het westerse leven, "*onder meer aangetoond door zijn inburgering, economische en culturele integratie en participatie en aanpassing aan de lokale, regionale, Westerse normen, waarden, gebruiken en gewoontes als gevolg hiervan*". Hij stelt dat zijn gedrag aangepast is, "*door bv. op straat te zingen of door de neiging te hebben meisjes die hij kent, te begroeten door een knuffel te geven,*" wat "*gedragskenmerken zijn die ongepast zijn en ongewenst in het huidige Afghanistan en niet eenvoudig te veranderen*". Hij voegt hier nog aan toe dat hij zelfs af en toe cannabis rookt, "*wat uiteraard ook niet getolereerd wordt door de Taliban*". Verzoeker beperkt zich echter opnieuw tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij voert in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij zal trachten objectieve elementen toe te voegen ter staving van zijn beweringen, doch de Raad stelt vast dat verzoeker dit heeft nagelaten.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het repressieve beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban en hij onvoldoende informatie aanbrengt om vast te kunnen stellen dat zijn familie een conflict heeft met de familie van de oom van zijn vader – die banden zou hebben met de taliban – blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet zonder dat hij op dat moment een Afghaans paspoort had. Indien hij nu dient terug te reizen naar Afghanistan, zal dit volgens hem ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, ofwel met een *laissez-passer*, afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of de Belgische overheid. Hij stelt dat dit hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien hij met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen, zo stelt hij. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul is het volgens hem eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen. Indien hij over land zou reizen, dreigt hij bij *checkpoints* aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels in zijn paspoort of *laissez-passer* zijn verblijf in het Westen verraden, aldus verzoeker. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in het verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, zo hij deze heeft, te wissen uit zijn *smartphone*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden

gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad, er naar school is geweest en er nog over enig familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem – mogelijks onder invloed van een oom van zijn vader die banden zou hebben met de taliban en met wie zijn familie in een vete verwickeld zou zijn – zouden willen doden omdat hij gevlucht is toen zij, nadat zijn broer werd vermoord, naar hem begonnen te vragen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezzen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te benadrukken dat (i) er voldoende rekening dient te worden gehouden met zijn rurale profiel, met het feit dat hij zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en met het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een verwesterd profiel en dat (ii) er eveneens rekening dient te worden gehouden met het feit dat zijn vader gedood werd en zijn familie intern ontheemd is, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Dat zijn vader gedood werd en zijn familie intern ontheemd is, zijn bovendien loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad herhaalt tot slot dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie

in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN